

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/37/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719010214
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2719010214.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Kataríny Stanislavskej, v trestnej veci obžalovaného K. B., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, o sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica proti uzneseniu Okresného súdu Skalica zo dňa 26.2.2020 č.k. 6T/71/2019-133, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 20.8.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Skalica uznesením zo dňa 26.2.2020 č.k. 6T/71/2019-133 rozhodol tak, že podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku trestnú vec obžalovaného K. B., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom Q., X. O. XXXX/XX pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe tak, že

dňa 16.06.2018 v čase okolo 02:45 hod. na ul. Pod Hájkom v Skalici, v priestoroch podniku zv. VIX fyzicky napadol poškodenú F. O., nar. XX.XX.XXXX, a to tak, že po predchádzajúcej slovnej hádke ju jedenkrát udrel pravou rukou otvorenou v dlaň do oblasti tváre a následne ju opätovne jedenkrát udrel pravou rukou otvorenou v dlaň do oblasti tváre, čím jej spôsobil zranenie pomliaždenie mäkkých tkanív tváre bez prejavov otrasu mozgu, bez prejavov zlomenín kostného skeletu lebky a nosa, ktoré zranenie si vyžiadalo lekárske vyšetrenie a liečenie po dobu jedného týždňa od 16.6.2018 do 22.6.2018, počas ktorého bol sťažený obvyklý spôsob života poškodenej postúpil Okresnému úradu Senica, pracovisko Skalica, odbor všeobecnej a vnútornej správy, nakoľko zistil, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal tento orgán prejednať ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, o ktorom je tento orgán príslušný rozhodovať.

2. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť v zákonom stanovenej lehote prokurátor. Vo svojej sťažnosti uviedol, že súd aj na základe návrhu prokurátora prednesenom na hlavnom pojednávaní, správne dospel k záveru, že obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete po formálnej stránke naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákon v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Zároveň však nesprávne posúdil zistený skutkový stav vo vzťahu k závažnosti činu obžalovaného, kedy túto vzhľadom na okolnosti predpokladané v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona uplatňujúc tzv. materiálny korektív prečinu posúdil ako nepatrnú, čo považujem za v rozpore s vykonaným dokazovaním, a jednoznačne som toho názoru, že skutok aj po materiálnej stránke naplnil znaky skutkovej podstaty citovaných prečinov.

3. Pokiaľ ide o posúdenie spôsobu vykonania činu sám obžalovaný na hlavnom pojednávaní priznal, že poškodenú F. O. (ďalej len „poškodená“) udrel dvakrát otvorenou dlaňou na jej líce. Obžalovaný po tom, čo poškodenú fyzicky napadol prvýkrát, bezprostredne napadol druhýkrát, následne poškodenú odtiahol rukou a ako vyplýva aj z obrazového záznamu, ktorý bol ako dôkaz vykonaný na hlavnom

pojednávani podľa § 270 ods. 2 Tr. poriadku prehratím na technickom zariadení, v konaní by pokračoval minimálne tretím úderom, avšak vzhľadom na zásah svedka A. O., ktorá zadržala ruku obžalovaného, k ďalšiemu fyzickému útoku obžalovaného voči poškodenej nedošlo. Z uvedeného obrazového záznamu zároveň vyplýva, že poškodená fyzický útok v čase jeho trvania neodvracala použitím fyzickej sily, a teda obžalovaný úder dlaňou iniciatívne bez ďalšieho popudu zo strany poškodenej zopakoval.

4. Vo vzťahu k odlišným následkom prečinu výtržníctva a prečinu ublíženia na zdraví je tieto potrebné vyhodnocovať osobitne. V prípade prečinu výtržníctva je objektom trestného činu záujem spoločnosti na ochrane medziľudských vzťahov a určitých zásad slušného správania sa na verejnosti, a pokiaľ sa páchatel dopustí fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadne iného, následkom trestného činu je určité porušenie pravidiel slušného správania sa na verejnosti prejavené v zásahu do telesnej integrity napadnutého. Pri fyzických napadnutiach inej osoby je z hľadiska právneho posúdenia skutku ako prečinu výtržníctva potrebné zohľadňovať aj ďalšie špecifické kritéria, najmä osobu útočníka a osobu napadnutého. Pokiaľ je nesporným záujmom spoločnosti ochrana zásad slušného správania v medziľudských vzťahoch pri styku na verejnosti, predovšetkým pri vzájomnom styku mužov a žien, je očakávaným prejavom správania sa prejavom rešpektu mužov vo vzťahu k ženám vychádzajúci zo zaužívaných vzorov správania (napr. podržanie dverí pri vchádzaní do miestnosti, uvoľnenie miesta na sedenie v prostriedku hromadnej dopravy a iné), a teda akýkoľvek prejav násillia proti telesnej integrite ženy je potrebné považovať za hrubo vybočujúci z rámca pravidiel slušného správania, obzvlášť ak k nemu dôjde na verejnosti zo strany útočníka, ktorým je fyzicky disponovanejšia osoba a útočník smeruje fyzický útok na hlavu poškodenej. V posudzovanom prípade je zrejme, že obžalovaný fyzicky napadol poškodenú, pričom ju dvakrát úmyselne a cielene zasiahol do oblasti hlavy, pričom po slovných útokoch svoje správanie vystupňoval a zvolil uvedenú formu útoku.

5. Vo vzťahu k následku prečinu ublíženia na zdraví sa prokuratúra nestotožňuje so závermi súdu, že v prípade ujmy na zdraví poškodenej sa jedná skôr o drobné ublíženie na zdraví. Pokiaľ síce súd správne vychádzal zo záveru, že nie je možné vychádzať zo všeobecného hodnotenia o dobe liečenia uvedenom v odbornom vyjadrení MUDr. Mariána Pamulu, znalca z odboru zdravotníctva, súd nesprávne posúdil závery odborného vyjadrenia vo vzťahu k závažnosti následku. Súd správne konštatoval, že poškodením zdravia poškodenej došlo k obmedzeniu fyzickej aktivity, v náročnej manuálnej práci a čiastočne k obmedzeniu psychickej aktivity, avšak s prihliadnutím na zamestnanie poškodenej ako čašníčky, ktoré nemohla v priebehu doby liečenia vzhľadom na fyzickú náročnosť zamestnania vykonávať, je nesporné, že bol podstatne sťažený obvyklý spôsob života poškodenej. Prihliadajúc na závery znaleckého posudku je zrejme, že doba liečenia zranení poškodenej bola minimálne v trvaní jedného týždňa, nie však v kratšom trvaní, a s prihliadnutím na charakter zranení a sťaženie obvyklého spôsobu života poškodenej počas doby liečenia nie je tieto možné pri posudzovaní závažnosti prečinu ublíženia na zdraví v intenciách ustanovenia § 1 O ods. 2 Tr. poriadku vyhodnotiť ako nepatrné alebo drobné ublíženie na zdraví.

6. Pokiaľ ide o okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku činu nezanedbateľnou je skutočnosť, že obžalovaný a poškodená sa už v čase pred vykonaním skutku poznali, pričom obžalovaný mal voči poškodenej skôr negatívny vzťah, vzhľadom na ich predošlé spory na pracovisku, kde obžalovaný a poškodená vystupovali vo vzájomnom vzťahu nadriadeného a podriadeného zamestnanca. Situácia, ktorá predchádzala samotnému fyzickému napadnutiu poškodenej vyplynula zo vzájomnej slovnej roztržky týkajúcej sa práve pracovného zaradenia obžalovaného a náročnosti výkonu daného zamestnania, ktorá podnietila následné agresívne správanie obžalovaného prejavované najprv v slovnej podobe a neskôr vo fyzickom napadnutí poškodenej. S poukazom na vykonané dokazovanie nie je sporné, že aj konanie poškodenej do istej miery prispelo k eskalácii situácie predchádzajúcej samotnému skutku, avšak ako vyplýva aj z obrazového záznamu, obžalovaný nebol zo strany poškodenej nijakým spôsobom donútený použiť fyzické násillie voči jej osobe a miesto skutku mohol kedykoľvek v priebehu slovnej hádky opustiť, prípadne voči poškodenej konať miernejším, nenásilným spôsobom. Skutok bol spáchaný na mieste verejnosti prístupnom za prítomnosti svedka A. O., ktorá bola v bezprostrednej fyzickej blízkosti obžalovaného, pričom na mieste skutku- v priestoroch podniku VIX sa nachádzali ďalšie osoby.

7. S poukazom na uvedené skutočnosti je právnym názorom prokuratúry, že závažnosť konania obžalovaného nie je možné posúdiť v intenciách ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zákona ako nepatrnú, a to s prihliadnutím predovšetkým na spôsob vykonania činu, jeho následok, a pohnútku páchatela, a teda skutok naplnia formálne, ale aj materiálne znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

8. Krajský súd na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto predchádzalo a tak zistil, že sťažnosť okresného prokurátora nie je dôvodná.

9. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že pokiaľ ide o spôsob vykonania činu a jeho následky, súd poukazuje na to, že obžalovaný udrel poškodenú dvakrát otvorenou dlaňou do oblasti tváre, teda dal jej len dve facky na líce, pričom intenzita pôsobiacej sily bola slabá. Z hľadiska následkov poškodenej neboli spôsobené vážnejšie zranenia, len pomliaždenie mäkkých tkanív tváre (teda žiadny otras mozgu, ani zlomenina nosa), ktoré boli odborným vyjadrením zhodnotené len ako ľahké zranenie s obmedzeniami v bežnom spôsobe života maximálne 1 týždeň, teda jedná sa skôr o drobné ublíženie na zdraví. Pokiaľ ide o okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a súd poukazuje tiež na skutočnosť, že fyzickému útoku predchádzal slovný konflikt (hádky) medzi poškodenou a obžalovaným, počas ktorej sa dohadovali o dôležitosti tej ktorej funkcie, najmä prevádzkara, kedy začala poškodená obžalovanému naznačovať jeho zbytočnosť, pričom v tomto smere mali nezhody už v minulosti, pri hádke následne padli tiež vulgárne výrazy, pričom súd poukazuje na obrazový záznam z ktorého je evidentné, že práve poškodená bola pri hádke aktívnejšia, výraznejšie gestikulovala smerom k obžalovanému. Nebyť uvedeného, k fyzickému útoku zo strany obžalovaného by nemuselo vôbec prísť. Tiež súd poukazuje na skutočnosť, že obidvaja, teda ako obžalovaný, tak aj poškodená boli v čase incidentu pod vplyvom alkoholu. Súd tiež poukazuje na to, že po dvoch fackách, poškodená opätovne udrela do tváre obžalovanému. Súd tiež prihliadol na okolnosť, že obžalovaný doposiaľ nebol nikdy odsúdený, to čo sa stalo úprimne oľutoval, poškodenej sa aj ospravedlnil.

10. Na tomto základe prvostupňový súd postúpil trestnú vec obžalovaného Okresnému úradu Senica, pracovisko Skalica, odbor všeobecnej a vnútornej správy, nakoľko zistil, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal tento orgán prejednať ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, o ktorom je tento orgán príslušný rozhodovať.

11. Sťažnostný súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa, ktorý po vyhodnotení dokazovania na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete po formálnej stránke naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, keďže obžalovaný inému úmyselne ublížil na zdraví, pričom zároveň na mieste verejnosti prístupnom sa dopustil výtržnosti tým, že napadol iného.

12. Rovnako správne dospel súd prvého stupňa k záveru, že v prejednávanej veci je namieste uplatnenie materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko závažnosť konania obžalovaného bola správne posúdená ako nepatrná.

13. Ak je závažnosť činu vykazujúceho formálne znaky (znaky skutkovej podstaty) prečinu nepatrná, nejde o prečin. Obligatórne, teda závažnosť prečinu musí byť zvažovaná pri rozhodovaní o každom čine vykazujúcom formálne znaky prečinu. Pri určovaní závažnosti prečinu, ktorá je kritériom pre naplnenie jeho materiálneho znaku, je potrebné súbor viacerých skutočností, t. j. spôsobu vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia i pohnútku páchatel'a, zvážiť ako jeden celok, pričom pomer, v akom sa prihliada na tieto jednotlivé skutočnosti a na vzájomný vzťah medzi nimi, môže byť v každom jednotlivom prípade rôzny.

14. V prípade naplnenia formálnych znakov prečinu, kde k uznaniu viny v trestnom konaní nedôjde len v dôsledku uplatnenia materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, spravidla vždy pôjde o spáchanie priestupku, ako nižšej formy protiprávneho konania.

15. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti v odôvodnení napadnutého uznesenia správne posúdil všetky vyššie uvedené skutočnosti vzťahujúce sa na ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona, pričom sťažnostný súd si tieto závery v podstatnej časti osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v podstatnom rozsahu na ne ako na správne odkazuje.

16. Sťažnostný súd v súvislosti so sťažnosťou prokurátora považuje za potrebné zopakovať, že obžalovaný udrel poškodenú otvorenou dlaňou do oblasti tváre, pričom týmto konaním podľa odborného vyjadrenia spôsobil poškodenú menej závažné zranenia s obmedzením v bežnom spôsobe života na dobu maximálne jedného týždňa. Konaním obžalovaného nedošlo ani k zlomenine nosa ani otrasu mozgu, ako to uvádzala poškodená. Je zrejmé, že incidentu predchádzala vzájomná výmena názorov, počas ktorej poškodená podľa obrazového záznamu výrazne gestikulovala voči obžalovanému, pričom obaja boli pod vplyvom alkoholu. Spôsob vykonania činu ani jeho následky nemožno v prejednávanom prípade považovať za tak závažné, aby vylučovali aplikovanie ustanovenia o materiálnom korektíve.

Rovnako okolnosti, za ktorých bol spáchaný, miera zavinenia i pohnútka obžalovaného nenaznačuje, že sa jednalo o úmyselný čin, ale impulzívne konanie obžalovaného reagujúc na slovnú výmenu názorov a výrazne útočný prejav poškodenej. Ani osoba obžalovaného, ktorý v minulosti nebol súdne trestaný nevyžaduje, aby bolo jeho konanie nevyhnutné posunúť do roviny trestnoprávneho postihu. Nasvedčuje tomu i jeho správanie po spáchaní skutku, z ktorého vyplýva, že si nepravnosť svojho konania uvedomuje a primerane tomu v priebehu trestného konania aj zareagoval.

17. Záujem spoločnosti na dodržiavaní právnych noriem bude v tomto prípade dosiahnutý aj tým, že konanie obžalovaného bude prejednané podľa zákona o priestupkoch.

18. Odvolávajúc sa na vyššie uvedené nemožno súhlasiť s názorom prokurátora, ktorý vo svojej sťažnosti uvádza, že závažnosť konania obžalovaného nemožno posúdiť v intenciách § 10 ods. 2 Trestného zákona ako nepatrnú. Na tomto základe vyhodnotil sťažnostný súd sťažnosť prokurátora ako nedôvodnú.

19. S poukazom na skutočnosti uvedené v odsekoch 11-16 považuje sťažnostný súd sťažnosťou napadnuté uznesenie za zákonné a správne a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.